

(Jan 20,4-8) Velikost velikonočního poselství spočívá v tom, že neexistuje žádný pocit viny, ať již pravý či falešný, oprávněný či neoprávněný, z něhož bychom nemohli být vysvobozeni. Opravdové odpuštění existuje, není to jen legenda, čili cosi krásného, ale nedosažitelného. Žádné odsouzení! Pro ty, kteří věří v Ježíše Krista, neplatí odsouzení žádného druhu, ani vnitřní, ani vnější. Žádná vina, byť by byla sebezroznější, neodolá tomuto „odpuštění.“ Napomíná-li vás vaše srdce, pak vězte, že větší a milosrdnější než toto srdce je Bůh.

Raniero Cantalamessa – Biblické inspirace

Ježíšovo zmrtvýchvstání

Ježíšovo zmrtvýchvstání dává smysl každé věrnosti zaplacené oběti, která by se jinak mohla zdát zbytečná, každé vytrvalosti, která by jinak byla marná. Zmrtvýchvstání je zárukou, že pravda zvítězí a láska nikdy nepřestane. Díky zmrtvýchvstání neexistuje situace v lidském životě, z níž by nebylo východisko. Lze je však nalézt jen s Kristem a v Kristu.

Jiří Mikulášek – Kde by se vzalo to dobro?

Proč hledáte živého mezi mrtvými?

Někdy nás pohoršuje, že nenachází odpovídající místo v učebnicích dějepisu Ježíš Kristus. I když je za tím často marná snaha zapečetit pravdu o něm v hrobě mlčení, ve skutečnosti je dobře, že Ježíš nemá vykázané místo mezi kdysi mocnými, slavnými, možná i zasloužilými veličinami a veličenství, jejichž těla tlu dávno v hrobě a kteří už do toho, co se děje ve světě, nemohou zasahovat. Jen ten, který je První a Poslední, Živý, se vymyká všem měřítkům dějepisné vědy.

Velikonoční liturgie o něm říká:

Kristus včera i dnes,

začátek i konec, alfa i omega,

Kristus je Pán všech věků, on vládne dějinám,

jeho je království i moc i sláva po všechny věky věků.

Proto i nám by asi řekl anděl: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Pohledte, není zde, byl vzkříšen!“

Jiří Mikulášek – Někdo tě má rád

Uvedené knihy je možné zakoupit na adrese www.ikarmel.cz

Prameny, odkazy

Daniel J. Harrington – Evangelium podle Marka – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Marka

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti. Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

Boží hod velikonoční - vigílie – cyklus B

5. dubna 2015

¹Když bylo po sobotě, Marie Magdalská, Jakubova matka Marie a Salome nakoupily vonné oleje, aby šly Ježíše pomazat. ²Záhy zrána první den v týdnu přišly k hrobu, když právě vycházelo slunce. ³Řikaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobky?“ ⁴Když se podívaly, spatřily, že kámen je odvalen. Byl totiž velmi veliký. ⁵Vešly do hrobky a uviděly tam na pravé straně sedět mladého muže oděného bílým rouchem – a polekaly se. ⁶On však jim řekl: „Nelekejte se! Hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného? Byl vzkříšen, není tady. Zde je to místo, kam ho položili. ⁷Ale jděte a povězte jeho učedníkům, i Petrovi: „Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte, jak vám řekl.“

Mk 16,1-7

Gn 1,1-2,2;
Gn 22,1-18;
Ex 14,15-15,1;
Iz 54,5-14;
Iz 55,1-11;
Bar 3,9-15.32-4,4;
Ez 36,16-17a.18-28;
Řím 6,3-11;
Mk 16,1-7

Srovnání:

Mt 28,1-8;
Lk 24,1-12;
Jan 20,1-10;
Sk 1,10;
Mk 14,28

Úvod k meditaci

Kristův učedník je pozván, aby překonal strach, útek a mlčení (viz ženy u hrobu ... *daly se na útek, protože na ně padl strach a úžas. A nikomu nic neřekly, protože se bály* – Mk 16,8) a mohl zakoušet moc Slova, které mění strach ve víru, útek v následování a mlčení v hlásání. Skrze setkání s Kristem dochází k proměně.

Výklad biblického textu

Kontext: Markovo evangelium je určeno pro katechumeny, chce přivést člověka mocí Slova k víře. V evangeliu se setkáváme s Pánem živým a činným mezi námi, když mu svěříme svůj život ve křtu a po uvedení do večeřadla s ním stolujeme. Marek nevypráví v dalších verších evangelia o zjeveních vzkříšeného Krista, ale namísto ukončení evangelia vrací děj zpět do Galileje, na místo, kde evangelní vyprávění začíná. Jakoby vybízí k opakovanému čtení evangelia a setkání s Kristem.

K tématu

Ježíš vzkříšený

Událostí, která proměnila ustrašené a vyděšené Ježíšovy učedníky v odvážné svědky, bylo jeho vzkříšení. Dnes nelze přesně říct, jaká byla zkušenost této události. Zcela jistě však nešlo o iluzi, nýbrž o pravdivou zkušenost, která se učedníků hluboce dotkla a zcela je proměnila. Ukázal se jim vzkříšený Pán: viděli ho na vlastní oči. Setkali se s ním a to jim umožnilo poznat, kým On ve skutečnosti je. Věděli dobře: ten Ježíš, se kterým putovali po Galilei a po Judsku, žije. Nezůstal ve zajetí smrti. Žije v Boží slávě a sedí na pravici Boží velebnosti. Toho, kterého lidé přibíli na kříž,

ted' Bůh prohlásil Pánem celého světa. Jde o přehodnocení veškeré skutečnosti. Zde je základ naší naděje, že také naše bída a křehkost může být proměněna a že náš život dospěje ke konečnému zdaru, až vyústí smrtí do Boží slávy.

Setkání se vzkříšeným Kristem totálně zpřeházelo jejich dosavadní způsob uvážování. Nedokázali pochopit, co se to vlastně stalo. Proto se pokoušeli vysvětlit si na základě Písma, co Bůh vykonal na ukřižovaném Ježíšovi. Lukáš používá k výkladu vzkříšení žalm 16, který chápe jako zaslíbení: „*Neboť mě nezanecháš v rši smrti a nedopustíš, aby se tvůj Svätý rozpadl v prach*“ (Sk 2,27). Žalm 16 popisuje těsné životní společenství zbožného člověka s Bohem. Zbožný muž nespouští Boha z očí: „*Viděl jsem Pána stále před sebou, je mi po pravici, abych nezakolísal*“ (Ž 16,8; Sk 2,25). Spoléhá se na to, že jeho intimní pouto s Bohem nemůže být přerušeno ani smrtí. Ježíš žije jako Boží Syn a jako Pánův Pomazaný v tak těsném společenství s Bohem, že je smrtí nezničitelné. Kristovo vzkříšení přináší naději i nám, že ani ve smrti nemůžeme vypadnout z Boží náruče. Ježíš nám zvěstoval bezpodmínečnou Boží lásku. Jako Boží milovaní tedy nezůstaneme v zajetí smrti, protože ta nad námi ztratí moc a stane se pouhou bránou k věčnému společenství s Bohem. Učedníci přijímají ve Vzkříšení ujistění, že je láska silnější než smrt. Boží láska nemůže být zničena ani smrtí.

Lukáš nevykládá Ježíšovo vzkříšení pouze kázáním, které vkládá do úst svatému Petrovi a Pavlovi, ale vypráví nám také několik příběhů o setkání učednic a učedníků se Zmrtvýchvstalým. Jednoznačně v nich jde o to, jak se lze setkat se vzkříšeným Pánem. Lukáš nechápe Vzkříšení jako událost, o níž by se mělo diskutovat. Nastává spíše všude tam, kde se vzkříšený Ježíš ukazuje svým učedníkům. Evangelista to nádherně vylíčil ve vyprávění o emauzských učednicích (srov. Lk 24,13-35). Dva učedníci utíkají zklamání z Jeruzaléma, místa jejich dosavadních nadějí. Sdělují si navzájem své zklamání. Uprostřed jejich zaníceného rozhovoru se k nim cestou připojí Ježíš, ale oni ho nepoznají. Teprve, když jim začne vykládat všechny události posledních hodin na základě Písma a potom s nimi hodlá povečeřet, otevřou se jim oči. Jakmile se tak stane, zmizí jim z očí. My se často podobáme oběma emauzským poutníkům, když se snažíme utíkat od svých životních zklamání. Lukáš se nás snaží povzbudit, že vzkříšení může nastat uprostřed naší cesty, dokud jsme stále ještě schopni hovořit o svých ztroskotaných nadějích. Nakonec přeče jen jednoho dne pochopíme smysl všeho, co se nám přihodilo. Otevřou se nám oči a budeme si jisti: nezůstali jsme sami. Vzkříšený nás na naší cestě provází a láme nám chléb - a přesto nedokážeme zkušenosť Zmrtvýchvstalého zadržet. Jakmile ho poznáme, ztratí se z našeho dohledu a dosahu.

Jan nám zachytil jinou událost se Vzkříšeným Ježíšem, která nám ukazuje, že se s námi Pán setkává uprostřed zbytečnosti našeho všedního dne (srov. Jan 21,1-14). Učedníci se nadarmo namáhali po celou noc, ale nechytily ani rybičku. Když veslují zklamání ke břehu, uvidí na něm stát muže, který je láskyplně osloví a pošle je zpátky na otevřenou hladinu, aby ještě jednou ponořili síť. „*Hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete*.“ Vyhodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb (Jan 21,6). Milovaný učedník v tom okamžiku pozná, kde je onen muž na břehu: „*To je Pán*“ (Jan 21,7). Vzkříšený proměňuje noc marnosti v jitra života a lásky.

„*To je Pán!*“ Ta větička shrnuje celou zkušenosť zmrtvýchvstání. Opakuji-li si ji uprostřed své práce, při marných rozhovorech, u psacího stolu a v neřešitelných konfliktech, pak se rozjasní šedivé ráno a můj všední den získá nový lesk. Víím jedno: právě ted', uprostřed mé práce je Pán se mnou. Nemusím se namáhat sám, abych něco ulovil. Vzkříšený mi dává darem novou naději, že se můj život vydaří, i když to s ním doposud vypadalo beznadějně. Vyhodím-li na jeho příkaz síť na pravé - tedy vědomé - straně lodi, síť se naplní, pokud budu pracovat pozorně a opatrně. Vzkříšení se

odehrává uprostřed všedního dne, např. když se pojednou rozmotá zahrnutý uzel, když se vydaří rozhovor, když se uvolní vnitřní napětí, protože víím: ted' a tady u mého pracovního stolu je vzkříšený Ježíš se mnou. Stačí se jen na okamžik zastavit a dávat pozor na jeho impuls. Můj život se začne měnit a má práce se podaří.

Kde se setkávám se vzkříšeným? Vstoupil už někdy do noci mé marnosti? Kde jsem prožil proměnu všedního dne a šedého rána? Znáám situaci emauzských učedníků? Před čím utíkám? Co mě zklamalo? Co mi chce Pán povědět? Co by se mohlo stát smyslem mé cesty? Zakusil jsem už někdy, že se mi najednou otevřely oči a já jsem poznal skutečnost, poznal jsem tajemství svého života? Pak jsem podle Lukášova přesvědčení viděl vzkříšeného.

Co očekávám od smrti? Jak si představuji své vzkříšení, které na mě čeká ve smrti? Dokážu důvěřovat v to, že láska, kterou prožívám, nemůže být zničena ani ve smrti a že budu jako osoba navždy přebývat s Bohem? Doufám v to, že mě smrt promění do pravé podoby slávy tak, jak mě Bůh chová ve své mysli?

Anselm Grün - 50xJežíš

Evangelium líčí zjevení vzkříšeného Krista učedníkům (Lk 24,35-48). Na Pánův pozdrav pokoje učedníci namísto radosti reagují zděšením a strachem, protože „*se domnívali, že vidí ducha*“. Ježíš jim umožnil pochopit, že se dívají na skutečnost, vyběhl je, aby se dotkli Jeho těla, a pojedl před nimi. Chce je dovést k radosti ze zmrtvýchvstání, k radosti ze své přítomnosti mezi nimi. Avšak učedníci tomu pro samou radost nemohli uvěřit, protože k ní přistupovali se strachem.

Je to nemoc křesťanů. Máme strach z radosti. Raději si říkáme: „*Ano, Bůh existuje, ale tam; Ježíš vstal z mrtvých, ale tam*.“ Máme trochu odstup. Máme strach z Ježíšovy blízkosti, která nám dává radost. To vysvětluje, proč je tolik pohřebních křesťanů. Jejich život se jeví jako nepřetržitý pohřeb. Preferují smutek a nikoli radost. Pohybují se lépe nikoli ve světle radosti, ale ve stínu, jako oni živočichové, kteří vycházejí ven v noci, a ne ve dne, protože nic nevidí. Jako netopyři. S určitou nadsázkou můžeme říci, že existují netopyři křesťané, kteří upřednostňují stíny před světlem Pánovy přítomnosti.

Ale Ježíš nám svým zmrtvýchvstáním dává radost. Radost, že jsme křesťané; radost z Jeho následování zblízka; radost, že jsme s Ním. A my jsme často zděšeni, dostaví-li se tato radost, nebo plní strachu v domnění, že vidíme nějaký přízrak anebo si myslíme, že Ježíš je nějaký způsob jednání a říkáme si: „*Jsmo křesťané a musíme jednat tak a tak. Kde je však Ježíš? Ten je v nebi*.“

Mluvíš s Ježíšem? Říkáš Mu: „*Věřím, že žiješ, že jsi vstal z mrtvých a jsi mi nablízku a neopustíš mne*?“ Takový musí být křesťanský život: dialog s Ježíšem. Taková je totiž pravda: Ježíš je stále s námi, stále je s našimi problémy, s našimi těžkostmi, s našimi dobrými skutky.

Kolikrát jen my křesťané nejsme radostní, protože máme strach! Jsme křesťany, kteří byli v kříži poraženi. V mé vlasti existuje úsloví, které praví: „*Někdo se spálí horkým mlékem, a když potom uvidí krávu, rozpláče se*.“ Jsou tedy takoví, kteří se spálili dramatem ukřižování a řekli si: „*Zůsta-neme u toho. On je v nebi. Skvělé, vstal z mrtvých! Ale jen aby nepřišel znovu, protože to bychom neunesli*.“

Prosme Pána, aby s námi učinil to, co s učedníky, kteří měli strach z radosti: ať nám otevře mysl. „*Tedy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu*“ (Lk 24,45). Ať nám dá pochopit, že On je živá skutečnost, že má tělo, že je s námi, že nás provází a že zvítězil. Prosme Pána o milost nemít strach z radosti.

Kázání papeže Františka z domu sv. Marty 24. 4. 2014